

NEPRIATELIA SRDCA

NEPRIATELIA SRDCA

VNÚTORNÝ NEPRIATEĽ

HLAVNÁ MYŠLIENKA

Jedine Duch Boží nás dokáže previesť cez zápas nášho ega.

BIBLICKÝ TEXT: GAL 5:16 - 26, 4M 11:4 - 15

ÚVOD K TÉME

Dnes nás čaká posledná téma v sérii Nepriatelja srdca, v ktorej sme prechádzali cez niekoľko chorôb srdca - hnev, závisť, chamtivosť a vinu - ktoré ak neliečime, budú ničiť nielen nás, ale aj ľudí okolo seba. Ale, zároveň je tu jedna vec, o ktorej dnes potrebujeme hovoriť. Nevieť ako vy, ale ja vždy, keď hovorím o veciach, ktoré by som mal robiť, aj by som ich chcel robiť, tak šťastie je to pre mňa frustrujúce, lebo nie vždy ich viem robiť. Každá téma bola veľmi praktická a vyzývala nás: buď štedrý, odpúšťaj, pochváľ niekoho... s týmito predsavzatiami sme odchádzali, a ako sa nám darilo?

Niekedy vieme, čo je správne, ale častokrát spravím nesprávne. Viem, ale. Viem, čo je správne, ale robím nesprávne. A otázka je: Čo je s nami zle? Prečo vieme, čo máme robiť správne, ale správame sa nesprávne? Kto je vinník? Možno sú to okolnosti: Keď som včera som vybuchol na obed, to boli okolnosti. Alebo možno za to môžete vy, lebo keby ste sa správali, ako sa máte správať, tak ja dnes nemám problém. Sú vinníkmi ľudia okolo nás?

Vinníkom je vždy naše srdce. Biblia nám dnes odkryje, že naše srdce je hriešne. A zdefinujem to, pretože to môže byť máťuce. Sme toho otrokom. Dnes dokonca objavíme, že keď hovoríme o hriechu, nehovoríme v prvom rade o skutkoch. Častokrát, keď Slovak použije slovo hriech, myslí tým, že urobil niečo zlé, čo urobil nemal. Ale hriech je niečo trochu iné. Hriech je niečo v nás, čo nás donúti urobiť niečo zlé. Je to nejaká moc alebo zákon. Niečo, s čím žijeme.

ILUSTRÁCIA

Robert Louis Stevenson kedysi dávno napísal knihu Doktor Jekyll a pán Hyde. Alebo po slovensky sa to volá Čudný prípad doktora Jekylla a pána Hyda. Je to príbeh, ktorý sa odohráva niekedy v 19. storočí v Londýne, kde sa objaví taký podivný človek. Hyde. A niektorým ľuďom to celkom nedá, že kto to je a čo to je. Udeje sa tam niekoľko vecí. A postupne v tom príbehu zistíme, že doktorovi Jekyllovi sa podarilo namiešať zvláštnu zmesť, drogu, ktorá z neho urobí Hyda. A zmení sa na niekoho iného. Je z neho potom niekto úplne iný. Hyde je Jekyll. A zisťujeme, že Hyde je presným opakom Jekylla. Hyde robí všetky tie veci, ktoré by Jekyll nerobil.

VNÚTORNÝ NEPRIATEĽ

Doktor Jekyll je vážený doktor, cnostný doktor, slušný doktor, ale Hyde, ten si užíva nočný život, užíva si svoje chůtky, také, ktoré by Jekyll nikdy nemohol spraviť. A to napätie príbehu sa stupňuje v tom, že zrazu Hyde začne preberať moc nad Jekyllom. Jekyll zrazu nevie kontrolovať Hyda. A otázka v tom príbehu je, že kto zvíťazí. A to vám neprezradím. To už si dočítajte sami. Ako to skončí? Podarí sa Jekyllovi poraziť Hyda? A mám jeden citát, kedy Jekyll komentuje to, čo objavil. Napísal taký list a tam píše: "Naučil som sa rozoznať dôkladnú a primitívnu dualitu človeka; videl som, že z dvoch pováh, ktoré súťažili na poli môjho vedomia, dokonca i keď by som oprávnenne povedal, že nie som ani jedna z nich, bolo to len preto, že som bol radikálne oboje." Jekyll popisuje, že má dve povahy, ktoré zápasia o jeho bytosť.

Biblia niečo podobné odokrýva a vraví, že zápásime v sebe s niečím a problém je oveľa hlbšie v nás. A potrebujeme o tom hovoriť, pretože sme často frustrovaní. Pretože očakávame, že čím dlhšie som kresťan, tým viac budem "Jekyll" a bude tam menej "Hyda", ale zisťujem, že čím viac som kresťan, tým viac toho "Hyda" vo svojom živote vidím. Čo teda s tým?

BIBLICKÝ TEXT: LIST GALATSKÝM 5:16 - 26

VÝKLAD

"Telo si žiada proti Duchu a Duch proti telu. Navzájom si odporujú, aby ste nerobili, čo by ste chceli." Pavol hovorí, že v našom vnútri prebieha vojna. Je to zápas Jekylla a Hyda. Telo a duch si odporujú - telo je hlas môjho chorého srdca a Duch je hlasom Boha. Navzájom si odporujú, aby ste nerobili, čo by ste chceli. Keď sa nachádzam v situácii, kedy viem, čo by som mal robiť, chcem to robiť a nakoniec pri tom najlepšom možnom úsilí to nedopadne, tak Pavol nám hovorí, no toto sa v tebe deje, mal by si o tom vedieť. Je v tebe duch, je v tebe tvoje ego, ktoré je do seba zamerané. Takže Boží hlas a tvoje vlastné ego v tebe zápasia. A jeden chce vytlačiť toho druhého. A pokračuje ďalej. A popisuje to, že ako to môžeme rozoznať, alebo ako sa prejavujú tie jednotlivé hlasy.

A hovorí, že skutky tela sú zjavné. Teda skutky tvojho ega. Ak by si mal byť iba podľa tvojho ega, tak tam bude smilstvo, nečistota, chlipnosť, modloslužba, čary, nepriateľstvá, svar, žiarlivosť, hnev, zvady, rozbroje, roztržky, závisť, opilstvo, hýrenie a im podobné. A niekde už tak v polovici som začal vidieť skoro všetko o sebe. Pavol hovorí, že pozrite, tieto všetky veci, ak by prevážil tento hlas, všetky tieto veci sú o vás pravdivé.

A pokračuje ďalej. Ovocie Ducha, to je láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, láskavosť, dobrota, vernosť, miernosť, sebaovládanie a mohol by pokračovať. A ako by vyzeral život, keby sme všetci dokázali iba nieť ovocie Ducha? To by bolo krásne. Každý z nás to chce. Toto chceme vidieť v partnerovi. Túžime po nich, ale nedaria sa. Podľa tohto opisu by každý chcel mať život podľa Ducha...no my ho často žijeme podľa Tela. Naše skutky sú viac, než len výsledkom nášho uvažovania. Naše skutky sú výsledkom vnútorného zápasu, ktorý vedieme.

A Pavol graduje a hovorí: "O tomto vám vopred hovorím, ako som už skôr povedal, že tí, čo robia také veci, nebudú mať účasť na Božom kráľovstve." Inými slovami, ak váš život bude iba podľa vášho ega, tak si nielen skomplikujete vzťahy, ale stratíte najviac, čo môžete v živote získať: to najviac, čo vám Boh môže dať. Stratíte dokonca samotného Boha.

VNÚTORNÝ NEPRIATEĽ

VNÚTORNÁ VOJNA JE DOBRÝM ZNAMENÍM

Chcem, aby sme videli niekoľko vecí. Po prvé, vojna je dobrá. Ak v tvojej duši prebieha vojna, tak je dobrá. Ak vedíme vnútornú vojnu, máme tendenciu sa zdeptať. Ale funguje to takto: čím viac dobré sa snažím robiť, tým je vojna intenzívnejšia - čím viac sa snažím byť dobrý, tým viac zápasím so sebou. A dokonca, čím bližšie k Bohu som, tým je ten zápas väčší. Tým viac sa ozýva vlastné ego. Prirodzená reakcia by bola: "Čo som to za kresťana?" Veď by to malo byť naopak. Čím som bližšie k Bohu a snažím sa robiť dobré, tým viac dobra by zo mňa malo vychádzať. Ale čím to je, že čím som bližšie k Bohu, tým je ten zápas väčší? Ale Pavol na začiatku hovorí, že kresťan nie je niekto, ktorá nemá zlé túžby, ale je niekým, kto je s nimi vo vojne. Ak v tvojom vnútri zúri vojna, nie je dôvod na paniku. Pretože jedinou alternatívou je nebojovať a vtedy sme prehrali.

A v tom sme iní než Jekyll a Hyde, lebo pri nich si povieme, že ak by Jekyll nevymýšľal ten nápoj, nemuselo sa to skomplikovať. Ale nám Biblia odhaľuje, že my sme Hyde. A kým Boh neprebudí Jekylla, tak Hyda nikdy neobjavíme. Nevideli by sme, kde je problém. Čím viac na nás Boh pracuje, tým viac vidíme, aká dôležitá je vojna, ktorá v nás má prebehnúť. Otázkou potom je: Kto alebo čo nám pomôže túto vojnu vyhrať?

Hriech nás robí otrokmi. Jedna z definícií otroctva: bezmocnosť urobiť politicky alebo ekonomicky to, čo je pre teba najlepšie. Alebo duchovne: Sme duchovne neschopní spraviť to, čo je pre nás najlepšie. Chceme, ale nemôžeme, lebo niečo nás drží.

JEŽIŠ JE VÄČŠÍ AKO MOJŽIŠ

Pozrime sa na izraelský národ, ktorý putoval z Egypta do zaslúbenej zeme. Niekde uprostred začnú premýšľať, ako keby zabudli, kde boli a kam idú. Bedákajú a sú hladní a Boh im dá mannu.

"Ludu, čo sa poschádzal medzi nich, sa zmocnil veľký hlad. Aj Izraeliti začali znova bedákať a vraveli: Kto nás nasýti mäsom? Spomíname si na ryby, čo sme oddávna jedávali v Egypte, na uhorky, dyne, pór, cibuľu a cesnak. Sme už celkom vychudnutí a nič iné nevidíme, iba mannu." (4M 11:4 - 6)

Ako je možné, že izrael smútil za Egyptom? Ako mohli v dobrom spomínať na ryby zdarma, no nepamätať na to, ako im vraždili deti a týrali ich? Čo také sa deje v ich hlavách, že úplne vytlačili to zlé a spomínajú len na takú drobnosť? A čo sa deje, je, že sú ekonomicky a politicky slobodní, ale vnútorne zostali vzadu. Mojžiš ich mal previesť cez tento zápas. A hovorí Bohu: *"Prečo tak zle zaobchádzaš so svojím služobníkom? Prečo som u teba nenašiel priazeň, že si na mňa uvalil všetku ťarchu tohto ludu? Či som ja splodil všetok tento lud? Či som ho ja porodil, že mi vravíš: Nes ho vo svojom náručí, ako dojka nosieva nemluvňa, do krajiny, ktorú som prisahou sľúbil ich otcom. Kde mám vziať mäso pre všetok lud? Plačú a volajú ku mne: Daj nám mäso! Chceme sa najesť. Ja sám neunesiem ťarchu tohto ludu. Je pre mňa príťažká. Ak chceš takto so mnou zaobchádzať, prosím, radšej ma zabi, ak som našiel u teba priazeň, aby som nemusel hľadiť na svoje nešťastie." (4M 11: 11 - 15)*

VNÚTORNÝ NEPRIATEĽ

Ak ma miluješ, tak ma zabi. Nechcem byť ten, ktorý povedie tvoj ľud cez tento boj, ktorý je neustály, opakujúci sa, nekončiaci, vedia, kam majú ísť, ale nevedia opustiť krajinu, z ktorej vyšli. Ja to nedám. Je zaujímavé, že v Liste Hebrejom, v 3. kapitole, autor píše, že prišiel niekto väčší ako Mojžiš. A cituje pasáže a hovorí, že Ježiš je ten, kto je väčší. To, čo Mojžiš nevládal, nevládal nieť tento vnútorný zápas ľudí, ktorí zápasili medzi tým, kam sa majú dostať a kde sú, tak to Ježiš zvládne nieť na svojich pleciah do úplného konca.

KTO VYHRÁ TÚTO VOJNU?

J. K. Chesterton, spisovateľ 20. storočia, povedal zaujímavú vec. Hovoril: "Ak by teraz vošiel do reštaurácie nosorožec, nedá sa poprieť, že by tu mal veľkú moc. Ale ja by som bol prvý, kto by ho uistil, že tu nemá žiadnu autoritu."

Ja som asi ešte nestretol nosorožca. Možnože kedysi, ale nepamätám si to. Takže o nosorožcoch viem len to, čo som sa dočítal. A dočítal som sa to, že môžu vážiť až tri tony. Jeho koža má 5 cm. Čiže keď príde do reštaurácie a pichnete ho vidličkou, tak sa mu už nič nestane. A možno, že by nás mohol dobodať klom. Ale to, čo hovorí G. K. Chesterton, je to, že on by bol ten, ktorý by tomu metaforickému nosorožcovi povedal: OK, je tu najsilnejší, ale nemá tu autoritu.

Je tu reálnou bytosťou alebo objektom, ktorý to tu môže zvalcovať, ale jeho slovo nie je posledné slovo. Jeho slovo nie je to, ktoré platí v tejto miestnosti. A keď inak postavíme otázku, tak v našej bytosti neustále prebieha boj medzi naším egom a medzi Bohom, ktorý k nám hovorí. A to naše ego je ako nosorožec. Každý, kto do seba vidí a rozumie sám sebe, tak vie, že v jeho srdci sedí nosorožec. Otázka je, že kto má tú silu prísť a povedať mu: chlape, ty tu nemáš autoritu. Bud' tu, jedného dňa sa s tebou porátam, ale do toho dňa ty tu nemáš autoritu. Kto je ten, kto dokáže umlčať nosorožca v našom srdci?

A Pavol pred celou pasážou hovorí, to je taký malý spoiler, v prvom verši ešte hovorí, že Kristus nás oslobodil, aby sme boli slobodní. A Pavol hovorí, že aj keď ten boj bude, aj keď tam bude sedieť nosorožec, tak to je Kristus, kto mu vezme autoritu, to je Ježiš, ktorý nás oslobodil, aby sme boli slobodní.

A späť k tomu začiatku, v. 16 - 26 Pavol hovorí, že ak vás vedie Duch, nie ste pod zákonom. Hovorí, že ak chceme prejsť cez tento boj, ktorý bude trvať asi celý život, tak jediné, čo môžeme robiť, ak chceme ten boj nejak preklúčkovať, je nechať sa viesť Duchom. A teraz, čo znamená nechať sa viesť Duchom? Jeden teológ, ktorého si vážim, povedal, že vedenie Duchom je, že sa necháte ním ťahať ako lokomotívou. Vedenie duchom nie je, ako keď sa naháňajú dve autá, že Duch je jedno auto a vy ste druhé auto a on vám zdrhá a vy sa snažíte dobehnúť ho a keď to stíhate, tak ste vedení lepšie, keď to nestíhate, tak máte blbý deň.

Ale vedenie Duchom je ako zapriať sa do vlaku, nechať sa viesť lokomotívou, ktorá to ťahá vo vašom živote. Jedine Duch Boží nás dokáže previesť cez zápas nášho ega s jeho hlasom. Jedine Ježiš dokáže poraziť nosorožca v našom srdci. A ak Ježiš nebude ten, ku komu sa priklikneme v živote, tak ten zápas ani nemá zmysel. Pretože Ježiš je jediný, ktorý nás dokáže previesť cez toto obdobie. Ktorý nás dokáže prijať, aj keď prejdeme cez to úplne dobýť a padneme, vstaneme. Tak on je jediný, kto toho nosorožca vypráša preč.